

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν' στην γήν των Παρθενάων.

Χίλια η' η'εκαόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοκατρία.

Δύο του κοινο-Φλεβάρη
κι' όλοένα μπούμ και βράει.

Χίλια διακόσια τέσσερα και με σαράντ'ύκόμα,
τό τραύμ έσχατός; έκανε τόσους άνθρώπους λώμα

**Πατριάρχης μας νέος
Ίεράρχης γενναίος.**

Με την νίκη του Σταυρού Πατριάρχη χαϊρευτό
Ίεράρχη λατρευτό.
Ό λαμπρός της Έκκλησίας και του Χρυσοστόμου Θρόνος
δέχεται τόν Χαλκηδόνο.

Ψάλλει κόρη λευκοφόρα
νέο Πατριάρχη τώρα,
κι' άξιος φωνάζουν όλοι
κι' έδώ πέρα και' στην Πόλι.

Χαίρε των όνειρων γή,
Πατριάρχης σ' εύλογεί
άπό χρόνια χιονισμένος.

Χέρι φίλης παπᾶ,
πού ποιμαίνει και κτυπᾶ
δουσεσ πολεμοῦν τό γένος.

Τοῦτος μαχητής και φύλαξ πολυτίμου θησαυροῦ,
τούτον Ιερείς ύμνεϊτε,
τούτον παιδες προσκυνεϊτε,
τούτον ό λαός ύψοῦτω' σ' τον άγώνα του Σταυροῦ.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Α΄.

Φ. — Λοιπόν ήλθε καθός έξείσις
ό Πρωθυπουργός Δευτέρης,
κι' όλ' οι φίλοι τόν όρωτοσαν με τό στόμα κερχιαῖον
για νά μάθουν και νέον.

Πώς τᾶ' πέρασεσ' στη Δόντρα με τόν Δάνερ και τούς άλλους;
πώς τᾶ' πήγεσ με τόν Γαρέυ και τούς φίλους τούς μεγαλίους;
Σᾶς έκάνανε τραπέζια κάθε τόσο δυνατά
με ποικίλα φαγητά;

* Αληθεύει πός μαζί σας εκπαλάσσαν Έγγλέσοι;
πός κι' ό Δήμαρχος ό Λόρδος έστρωσε για σας τραπέζι;
Πώς έγινετο Μίνιστρων Συνδιάσκεψις ώραία
παραπλεύρως της' δικής σας; κι' εύγατε σηνά παρέα
με Μυλόρδους και με Λόρδους; η' έλάσθημος διπλωμάτας
και τρανοῦς άριστοκράτας;

* Αλήθεια πός τᾶ' ψάλατε του καθενός' Αγά;
αλήθεια πός εύγατε της Σόφιας φρέσκ αυγά;

Βελιγραδίου βωδινό, διάφοραις σαλάταις,
και γλώσσαις Ἀθηναϊκαίς, ποῦ κόβουνε παρλάταις;

Ἄλῆθεα πῶς σὰς ἔκαναν παντοῦ μεγάλη φέστα
κι οἱ Τουρκαλάδες ἀναίδως σὰς ζήτησαν και ρέστα;
ἀλήθεα πῶς ἐγένοντο κουβένταις κουτουροῦ
ὄπως και πρό καιροῦ;
πῶς καθεμιά συζητήσις ἐκόπη μὲς σ'τὴ μέση
κι ἐφίγατε μὲ χωρατὰ γιὰ τοῦ Ρεσῆ τοῦ φέτσι;

Ἄλῆθεα πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς ἔδιωξαν με-φάπαις
ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα;
ἀλήθεα πῶς σ'τὴ Σόφια και με τὸν Γκέσσωφ τῆτες
κι ἐφάγατ' ἐκεῖ πέρα;

Ἄλῆθεα πῶς κι ὁ Πάσιτς ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ
και με στοργὴν ὠμλεῖ;
ἀλήθεα πῶς ταξείδια, τραπέζια και λοιπὰ
θὰ τὰ πληρόσ' ἡ Πύλη;

Σήκωσε τὸ κεφάλι
κι ἄς μᾶς φτερόσῃ πάλι
τὸ βλέμμα σου τὸξῦ.

Ὅλοι γιὰ τὸν Δευτέρη
μᾶς βεβαίουν πῶς χαίρει,
πῶς αἰσιοδοξεῖ.

Εἰπέ μας τι θὰ γένουν
ζητήματα πολλὰ,
εἰπέ μας πῶς πηγαίνουν
τὰ πράγματα καλά.

Μὲ μάτια σπιθοβόλα
κι εὐέλπια ψυχὴν
βεβαίωσε πῶς θὰ
θὰ πᾶνε κατ' εὐχὴν.

Ὅτι κανεῖς, Δευτέρη,
ἀπὸ δικὰ μας μέρη
ποτέ δὲν θὰ μᾶς διώξῃ.

Πλήρης ἐλπίδων θάρρει
μὲ πανοπλίαν Ἄρη,
χαίρει κι αἰσιοδοξεῖ.

Τὴν αἰσιοδοξίαν σου μετᾶδωσες πρὸς ὄλους,
και σὲ Στρατοὺς και Στόλους.
Ἔλα μετ' ἄσέ μας
και χαροποιήσέ μας
μ' ἐκεῖνο τὸ μερίδιμα τῆς αἰσιοδοξίας,
ὅπου φαῖδρύνει τὴν ψυχὴν,
και μᾶς ὑπόσχετ' ἐποχὴν
μεγάλης εὐεξίας.

Χίσε σ'τὴ λαύρα μας δροσιὰ
και πὲς μὲ νταίλια
πῶς πήραμε και τὰ νησιὰ
και τὴν Θεσσαλονίκη.

Κάφευε σὲ βατράχους
και λέγε σ'τοὺς συμμάχους:
εἰρήν' ὑμῖν και παῖ.

Και πῶς τὴν συμμαχίαν
πρὸς δόξαν κι εὐτυχίαν
κανεῖς δὲν θὰ τὴν σπάσῃ.

Περὶ τὸν συμάχων λάλει,
κι ἄς τὸ μάθουν τοῦτοι κι ἄλλοι
πῶς ἡ συμμαχία μένει
δυνατὰ στερεωμένη.

Και βεβαίωσε μὲ τόνον
μέσα κι ἔσω πῶς ἐκείνη
σ'τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
ἀδιάσπαστος θὰ μείνῃ.

Ὅνειρον δὲν εἶναι πλέον,
και θὰ σμῆξουν ἄρον ἄρον
ἡ Κορώναις τῶν τεσσάρων
νικηφόρων Βασιλέων.

Τέτοια τοῦλεγαν οἱ φίλοι,
κι ὁ Δευτέρης τοὺς κινεῖ
μὲ χαμόγελο σ'τὰ χεῖλη,
και τοὺς λέει τὰ και τὰ.

Π. — Τὶ τοὺς εἶπε δηλονότι;
Φ. — Τρέχα ράστα, πατριώτη.

Γνωρίζω μόνον πῶς χαρὰ
κνριαρχεῖ μεγάλη,
και πῶς ἀρχίσανε πυρὰ
δαινοῦ πολέμου πάλι.

Γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς ρόδιнос αὐγὴ
μ' αὐτὸν τὸν νέον πόλεμον και σήμερ' ἀνατέλλει,
γνωρίζω, Περικλέτο μου, πῶς σὲ καλὸ θὰ βγῆ
τὸ χάρειν μερίδιμα τοῦ πρώτου τῶν ἐν τέλει.

Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο μᾶς συμβόλλει τόσα,
ποῦ δὲν τὰ λέγει γλώσσα.
Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο κι ἔμένα τώρα κάνει
νὰ χαίρω, νὰ χαμογελῶ,
κι ἔλπικων νὰ συνομιλῶ
μὲ σὲ τὸν μπεγλιβάνη.

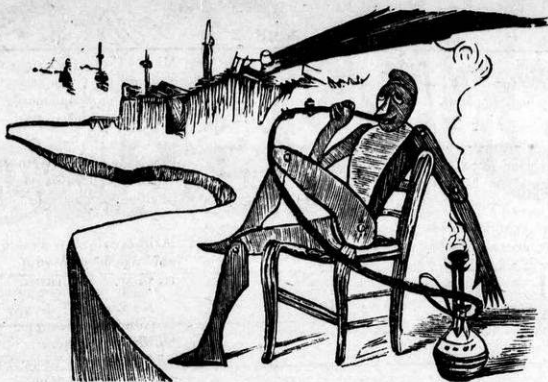
Σ' ἐκεῖνο τὸ μερίδιμα
κάψε και σὺ θυμίαμα
και φάναξέ του ζήτω.

Μὰ πάντοτε δοξολογῶ
τὴν συμμαχίαν μας κι ἔγω,
κι ἄρρηκτον τὴν κηρύττω.

Β.

Π. — Συμμαχίαις σὰν και τούτῃ δὲν τυγχάνουσε συγνάκις,
μὰ σοῦ λέγω χαρμωσίνως
ὅτι κι ὁ Μαρκαντανάκης
αἰσιοδοξεῖ κι ἐκεῖνος.

Τόκα μία τὸ ποτῆρι
γιὰ τοὺς φίλους μας, κουτέ,
ὅπου δὲν χαλῶν ποτέ
κι ἔνα κι ἄλλο μας χατήρι.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ κουραμπιές, ὁ κρᾶζωνεῖτε παῖδες,
φαντάζεται πῶς τῆς Σταμπούλ κυττᾶ τοὺς μεναρεδες**

Ἡ χαρὰ μας περισθὴ
κί ἡ καρδίᾳ μας περιβόλι..
αἰσιοδοξεῖς καὶ σὺ,
αἰσιοδοξοῦμεν ὅλοι.

Αἰσιοδοξῶν κερδίζεις, αἰσιοδοξῶν δὲν σκάνεις,
καὶ καλὸ στὸν ἑαυτὸ σου, μὰ καὶ τὴν πατρίδα κάνεις.

Ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ
τάγματά σου ξανατάσσεται,
καὶ γελῶν αἰσιοδοξεῖ
κί ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

Γι' αὐτοὺς τὸ πᾶν θυσίαζε,
περὶ συμμάχων λάλει,
μὲ τούτους ἐνθουσίαζε
κάθε κουτὸ κεφάλι.

Ἐκεῖνα τὰ πουλάκια μας, ἐκεῖνα τὰ χρυσά μας,
ποῦ μ' ἔνα πάθος φλογερὸν
χωρίζουνε νομοῖς Σερῶν,
Θεσσαλονίκης, Ἀράμας.

Ἄτὰ μὲ τὴν ἀγάπη των μᾶς ἔχουνε σκλαβώσει,
αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπη των μᾶς ἔχουνε καταβώσει,
γ' αὐτὰ ξανακουρδίζεσαι τῆς λύρας ἡ χορδῇ
καὶ ψάλλει τὴν φιλίαν των τὴν ἀφιλοκερδῆ.

Κί ἂν θέλουν καὶ δικῆς μας γῆς
μερίδα, δὲν σημαίνει,
φθάνει ποῦ πάντα συμπαγῆς
ἡ συμμαχία μένει.

Κί ἂν μὲ φιλίας αἰσθημα φωνάζουνε μεγάλο
πῶς πρέπει νὰ τοῦ, δώσωμε καὶ τοῦτο μας καὶ τᾶλλο,
κί ἂν ἔξαφνα σοῦ πῆ κανεῖς χάριν ἀδελφοσύνης;
κί αὐτὸ τὸ πέρνω μόνοι μου, κί ἔκεινο μοῦ τὸ δίνας,
ἐν τούτοις ἡ φιλία
καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας
θὰ μένη στὸς αἰῶνας
παντοτεινῇ, τελεία.

Γ'.

Φ. — Ἄδελφοι καὶ σύμμαχοι μας
λαρῦνουν τὴν ψυχὴ μας,
λαρῦνουν καὶ τὸν νοῦ.

Μὲ συμμάχους δίχως δόλον
εἰς ἀγῶν περὶ τῶν ὅλων,
εἰς ἀγῶν ἀπὸ κοινοῦ.

Μὴ τοὺς κύκλους των ταράξης,
μὴ καὶ τρέχα των πειράξης,
σ' ὅ, τι θέλουν λέγει γές.

Καὶ προφήτης εὐτυχίας
τῆς ἀδύλου συμμαχίας
κήρυτε τὸ συμπαγές.

Ὁ Λευτέρης ἦλθε πάλι
καὶ ῥοτοῦν μικροὶ μεγάλοι
μὲ βλεμμάτων ἀστραγάλαι:

Ἄληθεύει, πρώτη Χέρτζ,
πῶς ἐκεῖ στὴν Ἐγγλιτέρα
γρήγορα θὰ ξαναπαῖς;

Καλῶς ἦλθες... ὡσανά...
νέος πόλεμος ξανά,
καὶ βροντοκοποῦν ὄβριδες.

Πόλεμος, ποῦ δὲν τελεῖόνοι,
πόλεμος, ποῦ κόσμο λαῶνοι,
καὶ πολλῶν σαλευεῖ βίδες.

Πόλεμος μ' ἐπιδρομείς,
ποῦ ληστεῖουν κί ἐν εἰρήνῃ,
πόλεμος, ποῦ πολεμείς
καὶ δὲν ξέρεις τι θὰ γίνῃ.

Πόλεμος κατ' ἀνέρων
καὶ κατὰ παντός ἀνόμου
κί ἀβθαθείας ἀναιδοῦς.

Και μὴ θίγων τὸ συμφέρον
τῆς Εὐρώπης τῆς ἀμάμου
καὶ τῆς ἀφιλοκεδοῦς.

Πόλεμος ξαναμογγολίζει
καὶ μὲ γδούπους φοβερίζει
κί' ἕνα κί' ἄλλον διλωμάτη.

Τώρα πλῆτσοι πολλὰ,
κί' ὄλοι σώνει καὶ καλὰ
ὀίχονται ν' ἀρπίζου καί.

Πόλεμος ἐκδικητής,
νικηφόρος, λυρωτής
ἀπὸ στεναγοῦς αἰώνων.

Κί' ἀπὸ τοῦτον, προσφιλή,
ὠφελούνται πρὸ πολὺ
ὄσοι τὸν κυττάζουν μόνον.

Πόλεμος, μπάμ μπὸμ καὶ βάρει,
πόλεμος, ποῦ 'στὸ ποδάρι
σχω θήκανε φονιάδες
καὶ Τουρκαλβανοὶ τσολιάδες,
καὶ γυρεύουν τώρα κράτος ἀνεξάρτητον σάν τ' ἄλλα,
ἐνῶ κίψιμο τοῦς πρέπει καὶ μαχαίρι καὶ κρεμάλι.

Νέος πόλεμος, ποῦ φρίττεις
μ' ἕνα τρόμον ἀγωνίας,
καὶ προβάλλει κυβερνήτης
τῆς μελλούσης Ἀλβανίας
ὁ Κιςμάλ ὁ προσφιλής,
ποῦναι ταρωχῆς ἱσπότης,
καὶ φιλέλλην ἐν πολλοῖς
καὶ πλατσικολόγος πρῶτης.

Π. —

Ἄλθθεια πές μου, Φασουλῆ,
τῶμαδες τὸ μαντίτο,
ποῦ' βρίσκονται γι' αὐτὸ γυαλοὶ
κί' ὁ κόσμος ἔνω κάτω;

Τρόμος παντοῦ καὶ συμφορὰ...
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά
τὸ Χαμηδιῆ προβάλλει.

Σβύνουν καὶ φάρους καὶ φανούς,
καὶ ταραχ' ἰστοῦς Συριανοῦς
παράποτε μεγάλη.

'Εμπήκε πάλι, φουκαρά,
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά,
καὶ τρέμει πόντος καὶ ξηρά.

Μὲ τὸν Ρεούφ τὸν πειρατὴ
ποῦ πάει δὲν γνωρίζει,
τρομάζει καὶ τρομοκρατεῖ,
φοβάται, φοβερίζει.

Εἶδα 'στὸν ψεύτη τὸν ντουζιᾶ
'Αρμάδες, ἄρμενα, πανιά,
καράβια καὶ πλεούμενα.

'Ἄλλὰ δὲν εἶδα σάν κί' αὐτὸ,
ποῦ' πήρε δρόμο δυνατὸ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

'Απ' ὅλα τὰλλα μοναχὸ
πλανᾶται, κίτριναίρη,
καὶ δὲν τάφινουν τὸ φτωχὸ
καὶ κάρβουνα νὰ πάρη.

Γι' αὐτὸ μιλούγκαί 'στὴν Φραγκαῖ,
καὶ συμβολίζει τὴν Τουρκιά,
ποῦχασε τὰ νερά τῆς.

Κί' ἔτσι μᾶς φέρνεται κί' ἄλλοῦως,
κί' ὁ νέος Τοῦρκος κί' ὁ παλῆρος
θρηνεῖ τὴν συμφορὰ τῆς.

Φ. — Εὐνωῶ καὶ μούπαν ἔρχεται τὸ Χαμηδιῆ καὶ πάλι,
καὶ μόνος μου παραλαλῶ,
καὶ κατεβαίνω 'στὸ γυαλὸ
μ' ἕνα μεγάλο κῆλι.

'Εγὼ τὸ πρωταπάντησα τὸ κακομοιρασμένο
'στὴ Σύρα, 'στὸ Σουέξ, κί' ἄλλου,
μοῦ λεί κίμα τοῦ γυαλοῦ
θολό, μελανιασμένο.

Δεύτερο κίμα 'ρώτησα: γιὰτι νὰ ξεμουτση
'στῆς Μεσογείου τὸν γυαλὸ;
περνᾶ τὸ κίμα τὸ τρελλὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήση.

Τὸ τρίτο κίμα 'ρώτησα: γιὰτι κί πάλι πλέει
'στῆς Μεσογείου τὰ νερά
μὲ τὸν Ρεούφ τὸν μασκαρά...
ἔξρω κί' ἐγὼ μοῦ λεί.

Τέταρτο κίμα 'ρώτησα: γιὰτι μᾶς φοβερίζει
τὸ Χαμηδιῆ τὸ φοβερό;
γιὰ τὸν κακὸ τὸν τὸν καιρὸ
τὸ κίμα ψιθυρίζει.

Καὶ κερμπάσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γ' ἠμνασιάρχου σθεναροῦ τοῦ Παπαβασιλείου
ὀδῆ πρὸς τὸν Διαδόχον ἀρχαίου μεγάλειου.